

Arrest

nr. 49 600 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, komen op 23 december 2009 in België aan. Hun verblijf wordt toegestaan tot 28 maart 2010.

Op 10 maart 2010 dienen verzoekers elk een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van hun Belgische zoon.

Als documenten leggen ze ondermeer stortingen voor van hun zoon in België aan de heer A.R. in Macedonië. Verzoekers worden elk verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 9 juni 2010, bepaalde documenten voor te leggen, ondermeer een attest dat ze geen bezitter zijn van een onroerend goed en bewijzen van financiële steun door de zoon.

Op 28 mei 2010 leggen verzoekers een attest voor van eigendom op naam van verzoeker van hun appartement in Skopje, Macedonië. Tevens voegen ze een verklaring bij van hun zoon in België dat hij de financiële steun aan zijn ouders naar Macedonië zond op naam van zijn broer A.R. maar dat deze steun wel degelijk voor zijn ouders was bedoeld.

Op 9 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing genomen ten opzichte van verzoeker, de heer C.R., luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 10.03.2010 door R., C., geboren te Servië, op (...)1958 en van Macedonische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet aangetoond onvermogen te zin in het land van herkomst: uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene een eigendom heeft in Macedonië ter waarde van 924000 mkd (= 15044,61 euro).

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: de stortingen door de referentiepersoon gebeurden ten opzichte van iemand anders dan betrokkene.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

De beslissing genomen ten opzichte van verzoekster, mevrouw F.R., luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 10.03.2010 door R., F., geboren te M., op (...)1959 en van Macedonische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet aangetoond onvermogen te zin in het land van herkomst: uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene een eigendom heeft in Macedonië ter waarde van 924000 mkd (= 15044,61 euro).

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: de stortingen door de referentiepersoon gebeurden ten opzichte van iemand anders dan betrokkene.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van art. 40ter, 40bis §2 4° en 62 van de wet van 15/12/80 (materiële motiveringsplicht) en zorgvuldigheid plicht.

III. UITEENZETTING DER MIDDEL

De reden van de genomen beslissing is tweeledig:

- "Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.*
- "Betrokkene heeft niet aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene een eigendom heeft in Macedonië ter waarde van 15.044.61 €*
- Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: de stortingen door de referentiepersoon gebeurden ten opzichte van iemand anders dan betrokkene,*

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Art. 40bis §2 4° luidt als volgt

4° Als familielid van een Burger van de Unie worden beschouwd...de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot, die te hunnen lasten zijn, die hen begeleiden of zich hij hen voegen

Art. 40ter luidt als volgt

Voor wat betreft in artikel 40bis §2 lid 4 bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektenkostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.

Er kan bezwaarlijk betwist worden dat de zoon van verzoekers wel degelijk over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt in de zin van de aangehaalde bepalingen, vermits deze inkomsten op zich door tegenpartij niet in twijfel gebracht werden.

Immers de aangevochten beslissingen beogen enkel het feit dat betrokkenen eigenaars zijn van een eigendom in Macedonië ter waarde van 15.044,61 € enerzijds en anderzijds dat de stortingen door hun zoon gebeurden ten opzichte van iemand anders dan hen.

Welnu, voor wat betreft de betwiste stortingen, de zoon van verzoekers heeft deze geldtransfers gestort naar zijn broer A.I. die met zijn ouders in Macedonië samenwoont, dit enkel om zijn ouders de moeite te besparen de vereiste verplaatsingen te doen naar de bevoegde bankinstelling om het geld te incasseren.

De samenwoning van de tweede zoon A. van verzoekers met zijn ouders op hetzelfde adres wordt eigenlijk niet betwist, evenmin het feit dat de geldtransfers bestemd waren voor verzoekers.

Wat nu de grief betreft dat verzoekers eigenaars zijn van een eigendom in Macedonië is dit totaal irrelevant en vindt geen enkel ondersteun in de wettelijke beschikkingen.

De bedoeling van de wetgever was immers te vermijden dat de Staat de financiële last moet dragen van vreemdelingen die op zijn grondgebied verblijven na gezinshereniging met hun meerderjarige Belgische kinderen, terwijl laatstgenoemden niet zelf kunnen instaan voor die last.

Verzoekers verwijzen naar twee cassatie arresten nrs. 201.849 en 201.854 door de Raad van State in van 12/03/2010 geciteerd in Vreemdelingenrecht.be nieuwsbrief nr. 11 van 22/06/2010 (zie inventaris>.

In casu getuigt het attest van het OCMW van Sint-Niklaas dd 04/02/2010 dat verzoekers niet ten laste zijn van de Staat, en getuigen de overgelegde stukken dat hun zoon over voldoende stabiele en regelmatige inkomsten beschikt om hen financieel te onderhouden. Aldus is het doel van de wetgever bereikt. Tegenpartij stelt onterecht bijkomende voorwaarden die door de wet niet voorzien zijn.

Aldus heeft tegenpartij op onzorgvuldige wijze zijn materiele motiveringsplicht eveneens geschonden."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorschrijft dat de bloedverwanten in opgaande lijn van de burger van de Unie te hunnen laste moeten zijn. Verwerende partij leidt daaruit af dat verzoekers moeten bewijzen ten laste te zijn van de referentiepersoon die zij wensen te vervoegen. In de beslissing wordt aangegeven dat verzoekers nooit rechtstreeks geld ontvangen hebben van hun zoon in België, maar dat de stortingen gebeurden naar iemand anders. Verzoekers beweren nu dat deze begunstigde van de stortingen de broer van de Belgische zoon is, die bij zijn ouders (verzoekers) inwoont in Macedonië.

Verwerende partij herhaalt dat verzoekers door het voorleggen van deze stortingen niet bewezen hebben dat zij in het verleden ten laste zijn geweest van de referentiepersoon. Ze brengen geen enkel bewijs aan van hun bewering dat het gestorte geld voor hen bestemd was en dat het geld niet gebruikt werd door de begunstigde.

Het feit dat verzoekers eigendommen hebben in Macedonië is wel degelijk relevant, omdat het een indicatie is van het al dan niet nood hebben aan bijkomende ondersteuning en het al dan niet ten laste zijn van de referentiepersoon. Vermits verzoekers beschikken over eigendommen in hun thuisland, is het weinig waarschijnlijk dat zij effectief nood hadden aan ondersteuning van de Belgische zoon om te kunnen overleven. De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd.

Nu verzoekers de motieven van de beslissingen schijnen te kennen, vermits zij ze aanvechten in het verzoekschrift, is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Verwerende partij verwijst in dit verband, en tevens in verband met de materiële motiveringsplicht, naar rechtspraak van de Raad en stelt dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur.

2.3. In de repliekmemorie voeren verzoekers aan dat hun middel enkel betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht en niet op de formele motiveringsplicht. Verzoekers menen dat zij wel degelijk hebben aangetoond dat de stortingen gebeurden op naam van hun zoon A. die met hen samenwoonde in Macedonië. Verzoekers legden bij hun verzoekschrift bewijzen voor van deze samenwoning en voeren aan dat verwerende partij niet betwist dat zoon A. de tweede zoon is van verzoekers, met wie zij samenwoonden.

Verzoekers voeren tevens aan dat er geen sprake is van “eigendommen” zoals verwerende partij beweert, maar van slechts één enkele eigendom, namelijk hun woning. Er wordt nergens gestaafd dat deze eigendom hen inkomsten verleende nu zij deze woning zelf betrokken. Waar verwerende partij aanhaalt dat verzoekers niet effectief nood hadden aan ondersteuning vanwege hun zoon in België om te kunnen overleven, is dit dus weinig relevant. Ten slotte voeren verzoekers aan dat verwerende partij met geen woord rept over de door hen aangehaalde cassatiearresten van de Raad van State en hun uiteenzetting over de bedoeling van de wetgever in het kader van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals ondermeer voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van beide bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers voeren tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met de schending van de artikelen 40bis, § 2, 4° en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat dit artikel ook van toepassing is op familieleden van een Belg.

Verzoekers voeren aan dat zij wel degelijk hebben aangetoond ten laste te zijn van hun Belgische zoon. De Belgische zoon heeft in het verleden stortingen gedaan naar zijn broer die met de ouders samenwoonde in Macedonië. Het geld was bedoeld voor de ouders, zo werd hen de verplaatsing naar het bankkantoor bespaard. Verzoekers erkennen dat zij eigenaars zijn van een appartement in Macedonië en menen dat dit motief totaal irrelevant is, omdat het de bedoeling van de wetgever is te vermijden dat de Belgische staat de financiële last moet dragen van vreemdelingen die naar België

komen op grond van gezinshereniging en omdat uit twee cassatiearresten van de Raad van State blijkt dat het doel van de wetgever is bereikt als de vreemdeling niet ten laste is van de staat en de referentiepersoon over voldoende stabiele en regelmatige inkomsten beschikt om hen financieel te onderhouden.

De Raad stelt vast dat, bij gebreke aan wettelijke regeling, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging of tot een verblijf van meer dan drie maanden vrij is en de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of een vreemdeling het bewijs van de voorwaarden tot vestiging of tot verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vraagt. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidtoezicht, waarbij de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de overheid bij de toetsing van de beoordeling van de vestigingsaanvraag. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

In de bestreden beslissingen wordt overwogen dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, omdat de stortingen ten opzichte van iemand anders dan verzoekers gebeurden. Dit motief steunt op de gegevens van het dossier, omdat alle stortingen werden gedaan door de Belgische zoon aan de persoon A.R. en niet aan verzoekers. In het dossier bevindt zich tevens een brief van de Belgische zoon met de uitleg dat A.R. zijn broer is die in Macedonië samenleefde met zijn ouders. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit argument niet aanvaard heeft en heeft besloten dat de stortingen niet worden aanvaard omdat ze niet op naam van verzoekers zijn maar op naam van iemand anders. De Raad stelt vast dat dit motief steunt op de gegevens van het dossier en niet kennelijk onredelijk is. Verzoekers herhalen in het middel hun uiteenzetting dat de stortingen door de Belgische zoon werden gedaan naar de zoon in Macedonië met wie zij samenleefden en dat het geld wel degelijk voor hen bestemd was, doch door een loutere herhaling van dit argument, tonen verzoekers niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekers als bijlage bij het verzoekschrift een attest voegen waaruit volgens hen blijkt dat de zoon A.R. in Macedonië op hetzelfde adres woont als verzoekers vroeger, merkt de Raad op dit stuk zich in het administratief dossier bevindt en dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoekers in Macedonië met deze persoon samenwoonden. In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de stortingen niet gebeurden op naam van verzoekers, wat correct is, zoals hierboven uiteengezet.

Waar verzoekers aanvoeren dat de verwijzing naar hun eigendom in Macedonië “*totaal irrelevant*” is, herhaalt de Raad dat bij gebreke aan wettelijke regeling, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging of tot een verblijf van meer dan drie maanden vrij is en de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of een vreemdeling het bewijs van de voorwaarden tot vestiging of tot verblijf levert. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidtoezicht, waarbij de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de overheid bij de toetsing van de beoordeling van de vestigingsaanvraag. Uit het voorgaande volgt derhalve dat de loutere omstandigheid dat de regelgeving de overlegging van de gevraagde stukken niet als voorwaarde stelt, op zich de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast, noch een onwettige toevoeging inhoudt aan de regelgeving, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris uit het feit dat verzoekers eigenaar zijn van hun appartement in Macedonië, afleidt dat ze niet hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en dus overeenkomstig artikel 40*bis*, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet onvoldoende hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn van hun Belgische zoon en te voldoen

aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Uit het voorgaande volgt dat de loutere omstandigheid dat de regelgeving geen voor te leggen stukken opsomt, op zich de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast, geen onwettige toevoeging aan de regelgeving inhoudt en niet meebrengt dat de verwijzing naar het stuk waaruit blijkt dat verzoeker eigenaar is van een appartement in Macedonië “*totaal irrelevant*” is, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

Waar verzoekers aanvoeren dat hiermee voorbij wordt gegaan aan de bedoeling van de wetgever, die enkel voor ogen had te vermijden dat vreemdelingen die in België verblijven na gezinshereniging ten laste vallen van de overheid, herhaalt de Raad dat het bestuur ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft en dat dit niets verandert aan het feit dat artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet vereist dat de bloedverwanten in opgaande lijn op het moment van de aanvraag ten laste zijn van de referentiepersoon. Het al dan niet daadwerkelijk ten laste zijn van het Belgisch sociale bijstandstelsel heeft geen invloed op de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing.

De cassatiearresten van de Raad van State betreffen specifiek de problematiek van het ten laste zijn van Belgische minderjarige kinderen en de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof in dit verband. Verzoekers die zich wensen te voegen bij hun meerderjarige Belgische zoon, tonen niet aan dat zij zich in dezelfde situatie bevinden, noch dat deze arresten en de daarin vermelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof op hen van toepassing zouden zijn.

De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, ter zake dienende, pertinente en afdoende motieven. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers tonen niet aan dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, de motieven van de bestreden beslissingen steunen op de gegevens van het dossier. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET